

Mé vzpomínky

Rodiče se mnou před naším obchodem.

Až kam sahá moje paměť, měla jsem krásné a šťastné dětství. Maminka se vrátila k tátovi do obchodu a já dostala chuť, která se mnou chodila na procházky a opatrovala mě. Pokoj byl plný hraček, protože pokaždé, když měl táta co dělat v Praze, nikdy se nezapomněl stavit „U krále železnic“, odkud mi přivázel ty nejkrásnější

hračky, třeba světle zelený kočárek a síťovou postýlku pro panenky. Jednou přivezl miniaturní obchod vybavený vším, co takový obchod potřebuje. Od šuplat, pokladny až po schody vedoucí do skladu. Ale nejvíce ze všech těch hraček jsem milovala medvídka Maxla. Byl to vlastně spíš medvěd než medvídek, oblečen v námořnickém obleku šitém na míru, na nohou krásné kožené botičky. Vzpomínám, jak jsem mu na noc oblékala pyžamko. Maxla jsem milovala snad ještě víc než panenky a pokaždé, když jsem se vracela s maminkou odněkud z prázdnin, Maxl seděl na stole a držel v packách písemné přivítání: „Vítám tě, Haničko, z prázdnin.“

Já s mou nejlepší kamarádkou Evičkou.